

Till samme broder lite senere

Min älskade broder, Herren ditt livs Gud, som allt härtills bevisat dig så mycken nåd, kommer ock nu i sin tid med sitt ljus. Vare det redan din tröst! *För den elända, som ropar*, ja, var viss, att för honom är »alltid ljus utsått och glädje för de rättsinniga». Det torde redan skett; jag ser ock i ditt brev, att du har dina stunder av ljus. Gud vare lov! Men för att nu säga dig ett ord, så får jag med allt allvar förmana dig att icke giva sorgeanden fritt rum uti ditt hjärta, icke tro allt, som inskjutes. Du talar i brevet nästan som vore du nu av den läran, att vi skola vara syndfria för att få hava Guds nåd. Jag är viss på, att du icke i lära hyllar en sådan mening, men se, invärtes i hjärtat vill du dock gå den vägen, då du misströstar för synder, kvarvarande synder. Skulle vi då icke hava några sådana? Skulle vi icke hava *verkliga, otillbörliga* synder? Ty jag frågar: är *någon* synd tillbörlig?

De äro ju alla otillbörliga. Men så där göra vi alla. Jag är en lagträl beständigt, ehuru *mot* min vilja och mening. Glöm då ej, att vi aldrig få inskränka Guds nåd till någon viss grad av vår uselhet, men om en annan uselhet säga, att den är för stor. Nej, så länge vi dock hänga vid Kristus, är nåden *väldig* över alla synder. Läs väl Rom. 5:e kap. intill slutet, ja, det 7:e med.

En av våra älskligaste vänner, nu boende i V., hade alldeles såsom du gått i en lång, besynnerlig nedslagenhet vid tanken på sina många och otillbörliga synder och sin otrohet mot sin trogne Gud. Hon bodde ock på en ort, där ingen i evangeliets hemlighet upplyst vän kunde säga henne sanningen. Då kom Herren äntligen med en extraordinär hjälp i en dröm. Hon tyckte sig vara i en krets av kristna, som ämnade sjunga en sång. Hon skulle få sjunga med ur en väns sångbok, ty själv hade hon ingen. Boken var mycket gammal med stor, grov stil, papperet brunaktigt av ålder.

Då sången började, så lydde den så:

Fullkomnat, fullkomnat, fullkomnat,

Fullkomnat, fullkomnat, fullkomnat,

Fullkomnat, fullkomnat, fullkomnat,

och så vidare, oupphörligen, hela sången igenom, en oändlig sång, som bestod endast av det ordet. Jag undrar, om icke du behövde den sången också. Just den har ofta hulpit mig, liksom ett alexandersvärd, som löser knuten med ett hugg. Ty var viss, min broder, att till slut så är det intet mer med all vår fromhet, än att vi frälsas såsom stora skälmar och bovar blott av nåd, för det på korset fullkomnade verket. Så här lyder min sång:

Förtappat, förtappat är allting i mig,

Fullkomnat, fullkomnat är allting i dig, o Jesus!

Gud med dig! Sköt ock din hälsa med daglig och regelmässig promenad m.m. och glöm ej: *fullkomnat*. Hela edert brev, käre vän, innehöll en kedja av självanklagelser, sådana, att, när jag undantager tvenne små punkter (nämligen »i bönen får jag *intet*, i ordet *blott* bestraffningar»), så säger jag: allt detta är taget ur *mitt* hjärta; alldeles samma elände; och så säga alla trogna kristna. Men huru kunna vi då tro Guds nåd? Det kommer blott därav, att Gud själv har sagt, att syndafallet var så där förskräckligt förstörande, och att vi alla äro blott *förtappade syndare* och icke kunna vara bättre än så där, men att Gud därför har lagt hela den odrägliga bördan på sin egen älsklige Son, som ock riktigt fullgjorde *alltsammans* för oss.

Men jag ser, att ni beder ock om *trons* gåva. Fortfar därmed, och läs t.ex. i Luthers evangeliipostilla nr 60, eller senere predikan på annandag pingst, även nr 100 m.fl., ja, särdeles nr 70, och om, såsom jag förmodar, känslan är tung och dyster, låt icke detta göra trons tröst om intet. Tvärt emot känslan och blott på den allsmäktige Gudens ord måste vi tro. Här om läses något mycket gott i nyssnämnda postilla på påskdagen, den andra predikan. Och sedan, var viss, att *den* otron är icke till fördömelse, att jag ej *kan* så tro, som jag ville; nej, blott den uppsåtliga otron, som flyr ljuset (Joh. 3:19, 20), fördömer.

Och härmed anbefaller jag eder åt Gud. Han skall göra allt väl, därom är jag fullt viss. Gud, all nåds och hugsvalelses Gud, vare med eder alla. Bedjen ock för mig, eder ringe medbroder i striden och tron.

Här är Immanuel. Vare detta vår tröst i livet och döden! Bekymrade broder! Finnes du ännu i denna prövningarnas och sorgernas värld, så vill jag härmed endast säga: Håll det för all glädje, att alla dessa uselheter, frestelser och anfäktningar icke lämnat dig ro någonstädes utom Kristus och hans evigt fasta ord. Jag vet ingenting säkrare och tryggare, än att den själen är frälst och i döden ingår i den eviga roligheten – den själen, som icke kan finna ro och tröst i något annat än i Kristus och hans ord. Den som har Sonen, han har livet, *vadhelst* som här kan anfakta honom, ty livet är blott i Guds Son. Alla de bekymmer och anfäktelser som du i ditt brev omtalar, än att du icke rätt känt och ångrat synden, än att du tvivlat på själva Guds tillvaro, än åter att allt är dött i känslan – alla sådana svårigheter äro bland alla Guds barn de mest vanliga och skola anfakta oss, så länge vi här äro, så länge fienden når oss; men de kunna aldrig röra vårt nådastånd, då vi ändå med allting fly till världens Frälsare, Jesus. Först då, när han förlossar oss från tidens strider och prövningar och kallar oss till sin sabbatsvila, först då blir det bättre, ja alldeles lugnt. Därför blott stilla, stilla!

Må han komma förr eller senare, så kommer han med samma nåd, trohet och huldhet, varmed han en gång väckte oss ur döden och av kärlek drog oss till sig. Har han varit så huld under vårt liv, så skall han visst icke vara det mindre uti vår död eller då bortkasta oss, när han haft så mycket besvär med oss i vårt liv. Ty såsom han hade älskat de sina, som voro i världen, så älskade han dem intill änden. Därför, vila tryggt på hans nåd och sanning. Läs Ps. 91, och märk väl både de första och sista verserna. Lägg härtill Joh. 17. Och så, Herren vare med dig!

C-O Rosenius 1853

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com